

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: Udrag fra Levnet og Meeninger (DK)

Citation: Ewald, Johannes: "Herr Panthakaks Historie og Meeninger", i Ewald, Johannes: *Herr Panthakaks Historie og Meeninger*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 144. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ewald01dkval-shoot-idm140540297079584/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Herr Panthakaks Historie og Meeninger

det til at blive Ritmester – Saa kunde jeg med Anstændighed begjære hende, som jeg allene levede for – Ingen tvivler paa, at jeg jo vil angive denne Betragtning, som en af HovedAarsagerne til min Udfugt – Den var det virkelig – Jeg har før sagt, at jeg var behjerted nok, til at reyse bort, uden at give min Arendse det mindste Nys om mit Forsæt – Men min Klogskab og min Frygt havde meer Deel heri, end mit Mod – Da jeg nemlig ikke kunde haabe, at nogen, og af alle maaskee mindst hun vilde billige mit dristige Forsæt; saa kunde jeg tværtimod med Grund befrygte, at hun vilde legge mig uovervindelige Hindringer i Veyen, hvilket hun kunde have gjort ved et blot Forbud – Og jeg ansaae dette Forsæt dog baade for et ufeilbarligt og for det eneste Middel til at blive lykkelig – Om jeg og paa den anden Side vilde forudsætte et fuldkomment Bifald af hende, om jeg ved at tilstaae min Kjerlighed, vilde sætte mig i Fare for et reent Afslag; saa kunde mit yderste Haab dog kun strække sig til et Løfte af hende, som i sig selv intet kunde nytte mig – nemlig, at om jeg inden tre Aar blev Ritmester hun da vilde give mig sin Haand, ifald ellers hendes Forældre vilde tillade hende, at biev saalænge efter mig – og herpaa tvivlede jeg, sandt at sige, aldeles ikke – Jeg fandt desuden en sød Fornøielse i det visse Haab uformodentlig og paa engang at kunde vise hende baade mit Forsæts lykkelige Udfald, og dets eneste bevægende Aarsag – Alt dette overvejet, besluttede jeg, at lade alting komme an paa Lykken, og jeg reiste bort uden at tale til hende derom – Endskjønt jeg ikke var Ritmester, da jeg kom hjem, saa havde jeg dog den søde Glæde at høre, at hun af alle mine Venner havde vüst sig meest bestyrted, meest bedrøved over min Flugt –

For nærværende Tid, har jeg endnu kun en Ting at sige om min Arendse – Og det er den, at hendes fra min Sjæl altid uadskillelige Billede, i al den Tid jeg var borte, altid sikkert og maaskee allene vogtede mig for et Laster, som Soldaten sjelden anseer for betydeligt, og hvoraf jeg daglig havde hundrede Exempler for Øynene, der for et Menneske af min Alder og af mit Temperament var meer end altfor fristende – Jeg havde ikke alleneste intet Hjerter, men selv ingen Sands for noget andet Fruentimmer, end for min Arendse – Og derte kunde være got nok – Men maaskee jeg kan have fortjent at tabe hende, just ved den Art af AfGuderis, hvormed jeg i al den Tid dyrkede hendes elskværdige Billede – Jeg vil intet tale om, at jeg ofte opsøgte de ensommeste Steder for ret at føle, at nyde de Skjønheder,

der var saa dybt indprentede i mit Hjerter – Intet derom, at jeg ofte og helst naar jeg var paa Piquet, benyttede mig af det, som jeg havde læst jeg veed ikke hvor, og stirrede heele Timer paa Maanen med den usigeligste Vellyst, blot i det Haab, at hun maaskee just nu betragtede den samme Gjenstand – Men det var som om jeg havde troet hende allestedsnærværende – Meer end engang, har jeg attraperet mig, naar jeg vilde indslutte hende i mine Morgen og AftenBønner, naar jeg vilde anraabe Himmelen om at udøse sine udsøgteste Velsignelser over hende, at jeg glemte Skaberen over Skabningen; og da jeg vilde tilbede den Algode, virkelig tilbad min Arendse –

De af mine Læsere, som indsee mit HovedØyemed ved disse Blade, nemlig det, at bidrage saameget til Kundskaben om det menneskelige Hjerter, som mueligt, og de der af andre Aarsager gjerne vil lære at kjende mig selv; de vil neppe finde denne Artikel for lang – Men de, som allene elske det eventyrlige, og som i al denne Tid har længtes efter at vide, hvorledes jeg bar mig ad, da jeg med Pistolen i Haanden gik ned af min Høy – de vil finde den evig – Og da jeg ønsket saavit som mueligt, at fornøye alle; saa er det nu høy Tid for mig, at tilfredsstille de sidste –

Magdeborg

Det havde et langt bedre Udfald, end jeg havde haabet eller ønsket – Heri er intet overdrevet – Min Hukommelse, min Indbildnings-Kraft, mit Hjerter, min heele Sjel var saa opfyldt, saa indtaget saa drukken af romanske Hændelser – at den allerulykkeligste, naar den kun havde været besynderlig, uden al Tvivl skulde have været mig kjærkomnere, end slet ingen – Men mit mindste Haab var at møde en eller anden stoer Herre, der var overfaldet af Mordere, at frelse hans Liv, at blive indbudet af ham paa hans Slot, og ved hans Recommendation strax at blive Officeer – Alle disse Dromme forsvandt, da jeg dreyede om ved ToldStedet – Her fandt jeg et andet Skib, hvis Eyermænd spurgte mig om jeg var det unge Menneske, som foer med Captain***, og da jeg bejaede det, sagde, at han havde i Commission at tage mig med til Lentsen, ifald han fandt mig – Det var mørk Nat da vi kom til denne Bye – Min første Skipper havde gjort den Aftale med den sidste, at jeg skulde soge ham paa Post-Huuset – Jeg fandt